

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/50/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115224192
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4115224192.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobcu: BL PLUS, s.r.o., so sídlom Prenčov, Prenčov 177, IČO: 50 798 243, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o. so sídlom Košice, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie sumy 2.513,74 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 15C/428/2015-281 zo dňa 16. júna 2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorého nároku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Pôvodný žalobca E. L. sa žalobou zo dňa 06. 08. 2015 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 2.513,74 eura spolu s 8,05% ročným úrokom z omeškania z uvedenej sumy od 05. 08. 2015 do zaplatenia a s náhradou trov konania na tom skutkovom základe, že so žalovaným uzatvorená dňa 27. 05. 2011 zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX má nedostatky sankcionované zákonom bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru, prípadne i absolútnou neplatnosťou zmluvy od jej počiatku, na základe čoho potom jeho plnenia nad rámec poskytnutého úveru predstavujú na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie v žalovanej sume - istine.

2. Prvoinštančný (okresný) súd rozhodol rozsudkom č. k. 15C/428/2015-96, zo dňa 21.06.2018 tak, že žalovaný bol povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.513,74 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 2 513,74 eur od 05.08.2015 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti od rozhodnutia a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100%. Voči rozhodnutiu bolo podané odvolanie a Krajský súd v Nitre (po pripustení zámeny žalobcu uznesením č. k. 8Co/164/2019-167 zo dňa 07. 01. 2020 z dôvodu postúpenia pohľadávky 11. 11. 2019) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením zrušil (uznesením č. k. 8Co/164/2019-198 z 10. 09. 2020) a vec vrátil na ďalšie konanie.

3. Na pojednávanie sa nedostavil žalovaný, súd podľa § 180 CSP pojednával v jeho neprítomnosti.

4. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že nárok žalobcu je odôvodnený, pričom poukázal na to, že žalobcovi nebola poskytnutá istina vo výške 1.500 eur, ale bola znížená o sumu 215,75 eur, pričom považovali dohodu za neplatný právny úkon, nakoľko žalovaný nemal právo ihneď zraziť sumu

215,75 eur. Pri výpočte hodnoty RPMN je potrebné vychádzať nie zo sumy 1.500 eur, ale zo sumy zníženej o daný poplatok a tým pádom je určená aj RPMN nesprávne a to v neprospech spotrebiteľa. Mali za to, že daný úver je bezúročný a bez poplatkov i s poukazom na to, že v zmluve nie je uvedená adresa na reklamáciu, v tomto smere poukázal na § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 11 ods. 1, keď daný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň Zmluvu o úvere považuje za neplatnú, nakoľko nedošlo k platnému prijatiu Zmluvy. Poukázal na bod 6 zmluvy, ktorý nie je totožný s bodom 5 zmluvy, keď už v bode 6 boli včlenené úroky a úroky z omeškania mali za to, že v zmysle § 44 Obč. zák., ide o nový návrh, ktorý nebol spotrebiteľom prijatý. Taktiež poukázal na ust. § 43 c Obč. zákonníka, pričom neprišlo k účinnému doručeniu zmluvy a zmluva nebola podpísaná zástupcom žalovaného s tým, že nebolo v zmluve doložené splnomocnenie, nie je súčasťou zmluvnej dokumentácie. Z týchto dôvodov navrhol, aby súd žalobe vyhovel a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

5. Napadnutým zhora v záhlaví tohto rozhodnutia označeným rozsudkom Okresný súd Nitra, ako súd prvej inštancie v spore takto rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.513,74 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne od 05.08.2015 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti

Súd p r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

6. Skutkový stav sporu súd prvej inštancie zistil nasledovne:

7. Žalobca uzavrel so žalovaným dňa 27.5.2011 Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej mal byť žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1.500 eur, počet splátok 42, splatnosť 14. dňa v mesiaci, mesačná splátka vrátane úrokov vo výške 80,37 eur. Celková suma, ktorú mal dlžník uhradiť bola vo výške 3.375,54 eur. V zmluve bola uvedená predpokladaná RPMN za úver 70,01%, ročná úroková sadzba úveru 70,01%, priemerná RPMN za úver 46,56%. Celková suma pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť bola vo výške 1.928,80 eur. Z údajov o schválenom revolvingovom úvere vyplýva, že poskytnutá čiastka úveru je vo výške 1.500 eur, avšak RPMN bola 66,55 eur, priemerná RPMN za úver 96,56 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21%. Žalobcovi bol reálne poskytnutý úver vo výške 861,80 eur, pričom žalobca uhradil celkovo sumu 3.375,54 eur. Z bodu 8 zmluvy vyplýva, že bola uzatvorená dohoda o poskytovaní služby uzatvorená podľa § 269 ods.2 Obchodného zákonníka, predmetom ktorej bol záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti / Zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 eur, za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti revolvingu vo výške 112,08 eur v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Podľa bodu 8.4. odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru je splatná dňom uzavretia tejto dohody o poskytnutí služieb.

8. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, s poukazom na zistený skutkový stav sporu, citované ustanovenia zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (§ 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 písm. a/, b/, § 19 ods. 1 - 3) a citované ustanovenia Občianskeho zákonníka (OZ - zák. č. 40/1964 Zb. - § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 1 - 3, § 39 a § 451 ods. 1) a cit. ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (CSP - zák. č. 160/2015 Z. z.), odôvodnil nasledovne:

9. Na základe vykonaného dokazovania súd mal za preukázané, že strany sporu dňa 27.05.2011 podpísaním Žiadosti/Zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru na štandardnom, formulárovom tlačive žalobcu uzatvorili Zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej mal byť žalovanému poskytnutý úver vo výške 1.500 eur. Po zrušení veci Krajským súdom v Nitre sa súd zaoberal tým, či je zmluva neplatná, resp. či poskytnutý úver žalobcovi je bezúročný a bez poplatkov. Z prehľadu platieb zo dňa 14.07.2016, ktoré predložil žalovaný je zrejme, že žalobcovi bola poukázaná suma vo výške 861,80 eur, teda žalobcovi bola poskytnutá iná, nižšia suma ako bola uvedená v zmluve. Žalobca mal celkovo uhradiť sumu v splátkach počet 42 x 80,37 eur (mesačná splátka), čo predstavuje spolu sumu 3.375,54 eur. Ako

vyplýva zo zmluvy, výška splátky je i vrátane úrokov. Súd poukazuje, že v predmetnej úverovej zmluve sú uvedené rozličné obsahové náležitosti v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy vyplnenej v bode 5, kde je uvedená predpokladaná RPMN za úver 70,01%, ktorá je podpísaná žalobcom. Bod 6 je vyplnený žalovaným, ktorý sa líši v údajoch RPMN za úver, keď je uvedená RPMN 66,55%. Teda v prípade náležitostí podľa §9 ods.2, písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno hovoriť o akceptácii zmluvy žalovaným, ale o novom návrhu, ktorý mal byť žalobcom prijatý alebo odmietnutý (§44 obč. zák.). V spore nebola preukázaná existencia dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných písomných prejavov vôle zmluvných strán v časti údajov o výške RPMN pre úver a v dôsledku nedodržania obligatórnej písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere je táto neplatná. Súd s poukazom na predloženú zmluvu konštatuje nesúlad uvádzaných hodnôt RPMN, ale i nesprávnosť údajov o RPMN. Podľa údajov v schválenom revolvingovom úvere bola RPMN za úver 70,01 % pri ročnej úrokovej sadzbe 70,01%, napriek tomu, že ročná úroková sadzba úveru sa zohľadňuje ako náklad poskytnutého úveru, pričom údaj o RPMN má zohľadňovať všetky náklady spojené s poskytnutým úverom. Súd mal za to, že RPMN bola určená nesprávne, pretože RPMN určuje percentá z dlžnej čiastky, ktoré musí dlžník za úver zaplatiť za obdobie jedného roka vrátane správy úveru a ďalších nákladov s ním spojených, ako napr. poplatky súvisiace s poskytnutím úveru, poplatok za úverový účet, poistenie úveru, zatiaľ čo percento úroku znázorňuje len cenu požičaných peňazí bez ďalších nákladov, RPMN zahŕňa všetky reálne náklady a teda RPMN nemôže byť nižšia ani rovnaká ako úrok, keďže okrem iného zahŕňa aj iné poplatky. Žalovaný nezapočítal náklady v sume 215,75 eur, ktoré vznikli žalobcovi na základe dohody o poskytnutí služby upravenej v bode 8 zmluvy o revolvingovom úvere, pričom súd mal za to, že ide o náklady spojené so spotrebiteľským úverom. S poukazom na vyššie uvedené súd má za to, že údaj o RPMN bol uvedený nesprávne, zmluva nespĺňa náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, čo má za následok, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov. Navyše súd poukazuje, že žalobcovi bol reálne poskytnutý úver vo výške 861,80 eur, teda výška RPMN nezodpovedá ani reálne poskytnutému úveru, a ako vyplýva z údajov o novo poskytnutých spotrebiteľských úveroch výška RPMN pri spotrebiteľských úveroch do 1.500 eur, so splatnosťou do 5 rokov bola 45,11%.

10. Je nesporné, že žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 861,80 eur, žalobca cestou svojho zamestnávateľa zaplatil žalovanému mesačne 80,37 eur x 42 splátok, čo predstavuje sumu 3 375,54 eur. Keďže poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.513,74 eur (žalobca uhradil sumu 3 375,54 eur - 861,80 eur = 2 513,74 eur). Súd s poukazom na uvedené žalobe v celom rozsahu vyhovel.

11. V danom spore vznikol záväzkový vzťah uzatvorením zmluvy o revolvingovom úvere dňa 27.05.2011, teda pred 01.02.2013, a preto v danom spore bolo potrebné stanoviť výšku úrokov z omeškania podľa predpisov účinných k 31.01.2013. Súd žalobcovi priznal úrok z omeškania s poukazom na § 517 ods. 1,2 obč. zák. a § 3 nar. vl. č. 87/95 Zb. a to od 05.08.2015, teda odo dňa kedy sa žalovaný dostal do omeškania. Žalovaný bol výzvou zo dňa 30.07.2015 vyzvaný na vrátenie plnenia prijatého bez právneho dôvodu a to do 04.08.2015. Súd priznal výšku úroku z omeškania 8,05% ako zákonnú výšku úrokov z omeškania, keď sadzba úrokov z omeškania za čas od 10.09.2014 do 15.03.2016 bola v danej výške.

12. Vzhľadom úspechu žalobcu v konaní, súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok - zákon č. 160/2015 Z. z.) a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

13. Uvedený rozsudok včas podaným odvolaním napadol len žalovaný, domáhajúci sa jeho zmeny tak, aby žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá a aby mu bol priznaný proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Ohľadom odvolacích dôvodov poukázal na ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP, keď uviedol, že závery konajúceho súdu sú podľa neho nesprávne, nezodpovedajú ani dokazovaniu a jeho výsledkom a nemajú ani oporu v právnom predpise. Ohľadom odôvodnenia, že označená úverová zmluva neobsahuje údaj o RPMN uvádza, že z rozsudku nevyplýva žiadny záver súdu o tom, že RPMN je určovaná dohodou zmluvných strán zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v právnom poriadku SR neexistuje ustanovenie ako právna norma, podľa ktorého by sa zmluvné strany mohli a mali dohodnúť na hodnote ročnej percentuálnej miere nákladov, keď takéto ustanovenia ani súd v rozsudku neoznačuje. Absencia iných ako obligatórnych náležitostí má za následok len to, že takéto dojednania platné nie sú, ich nedodržanie ale nemá za následok nevzniknutie zmluvy. Určenie podstatných zložiek

právneho úkonu pre úverovú zmluvu vyplýva z § 493 Obchodného zákonníka a preto tvrdí, že v konaní pred súdom prvej inštancie neboli dokázané žiadne skutočnosti, v zmysle ktorých by súd mohol dospieť k zákonnému záveru o neplatnosti zmluvy. To, že sa RPMN dohodnúť objektívne nedá vyplýva v prvom rade z právnej úpravy a tiež aj zo súdnej praxe, keď zákon 129/2010 Z. z. neurčujú, že údaj o RPMN bude dohodnutý. Ak by údaje RPMN schváleného úveru neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, porušil by zákon. Z napádaného rozsudku nie je zrejmé ani to, na základe čoho súd dospel k záveru o tom, že žalobca vlastne navrhol údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Na základe uvedeného tvrdí, že prvoinštančný súd nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvných vzťahov, keď poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/106/2016 zo dňa 03. 11. 2016, z ktorého citoval, keď poukazuje aj na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17. 12. 2019 sp. zn. 25Co/2/2019, z ktorého citoval bod 19. odôvodnenia. Prvoinštančný súd okrem záveru, že k dohode o RPMN nedošlo ďalej uvádza, že RPMN je určená nesprávne, avšak nesprávnosť úvahy súdu spočíva zjavne v tom, že spôsob výpočtu RPMN a úrokovej sadzby vyjadrenej na ročnom základe nie sú totožné. Z uvedeného dôvodu tvrdí, že záver súdu o neexistencii nároku (a jeho základe) je založený na nesprávnom posúdení veci. Napáda tiež záver súdu, podľa ktorého má žalobca nárok na úrok z omeškania vo výške 8,05% ročne, pretože záväzkový vzťah zo zmluvy o revolvingovom úvere vznikol pred 31. 12. 2013. Súd v konaní nerozhodoval o žiadnom záväzkovom vzťahu zo zmluvy o revolvingovom úvere, rozhodol o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom v žiadnej časti rozsudku sa nekonštatuje, že tento nárok vznikol pred uvedeným dátumom, z čoho potom vyplýva, že nemal ani preukázané, že záväzok z bezdôvodného obohatenia vznikol pred týmto dátumom. S ohľadom na ust. § 489 OZ záväzok zo zmluvy a záväzok z bezdôvodného obohatenia sú dva rôzne záväzky, preto nie je v súlade so zákonom konštatované, že vznik záväzku zo zmluvy pred 31. 12. 2013 automaticky znamená aj vznik záväzku z bezdôvodného obohatenia pred týmto dátumom.

14. Žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu žiadal potvrdenie napadnutého rozsudku v celom rozsahu a priznanie mu nároku na náhradu trov odvolacieho konania, keď s tvrdeniami žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci nesúhlasí a poukazuje na to, že obligatórne údaje obsiahnuté v predmetnej úverovej zmluve (v bode 6.) boli do zmluvy doplnené až po prijatí návrhu na uzavretie zmluvy z jeho strany, keď navyše niektoré doplnené údaje sa aj líšia od údajov obsiahnutých v bode 5. úverovej zmluvy. Prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny OZ v § 44 ods. 2 považuje za nový návrh. Nemohlo tak dôjsť k platnému uzavretiu tejto úverovej zmluvy. Na základe uvedeného je tak potrebné dospieť k záveru, že v prípade predmetnej úverovej zmluvy nedošlo k jej platnému uzavretiu, nakoľko v prejednávacom prípade nebol dodržaný mechanizmus kontraktácie predpokladaný ust. § 44 OZ. Za celkovú výšku úveru, ktorú je potrebné považovať za sumu úveru na účely výpočtu hodnoty RPMN, je potrebné považovať len tú sumu, ktorá jemu bola reálne poskytnutá, a preto už z logiky veci vyplýva, že ak je celková výška nižšia, než bola dohodnutá pôvodne, pričom výška celkových nákladov spojených s poskytnutím úveru ostala nezmenená, musí byť hodnota RPMN reálne vyššia, než je uvedená v predmetnej úverovej zmluve; konajúci súd tak dospel k správnym záverom, keď hodnotu RPMN uvedenú v úverovej zmluve považoval za uvedenú nesprávne a v neprospech spotrebiteľa. Jedným z atribútov Civilného sporového konania a právneho štátu je zásada právnej istoty (čl. 2 ods. 1 a 2 CSP), ako to aj vyplýva z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5NcDo/192/2014 a 6NcDo/9/2012.

15. Následne sa tiež strany sporu vyjadrovali k svojim vyjadreniam, v ktorých zotrvali na svojich vyjadreniach.

16. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, 362 ods.1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods.1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

17. Z obsahu spisu vyplynulo, že predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 2 513,74 eura spolu s 8,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2

513,74 eura od 05.08.2015 do zaplataenia, a to titulom bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 15C/428/2015-96 zo dňa 21.06.2018 (prvým v poradí), ktorý bol následne uznesením Krajského súdu Nitra č. k. 8Co/164/2019-198 zo dňa 10.09.2020 zrušený a vec vrátená na nové konanie a rozhodnutie. Súd prvej inštancie následne rozhodol odvolaním napadnutým rozsudkom, v ktorom uviedol, že v zmluve o úvere sú uvedené rozličné obsahové náležitosti. V žiadosti o poskytnutie úveru (ktorá je podpísaná žalobcom) v bode 5, je uvedená predpokladaná RPMN za úver 70,01 %, stým, že bod 6. vyplnený žalovaným sa líši v údajoch o RPMN, keď RPMN tam uvedená je 66,55 %, preto s poukazom na § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno hovoriť o akceptácii zmluvy žalovaným, ale o novom návrhu, ktorý mal byť žalobcom prijatý alebo odmietnutý (§ 44 Občianskeho zákonníka). Mal za to, že v konaní nedošlo k preukázaniu existencie dvoch obsahovo zhodných písomných prejavov vôle zmluvných strán v časti údajov o výške RPMN a v dôsledku nedodržania obligatórnej písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere je táto neplatná. Zároveň mal súd prvej inštancie za to, že údaj o RPMN bol v zmluve uvedený nesprávne a pretože tento bol uvedený v rovnakej výške ako ročná úroková sadzba 70,01 %, keď RPMN nemôže byť nižšia ani rovnaká ako úrok. Na základe uvedeného uviedol, že zmluva nespĺňa náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z., čo má za následok bezpoplatkovosť a bezúročnosť predmetného úveru, preto má žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.513,74 eura (výška istiny - úroky a poplatky). Zároveň zaviazal žalovaného na zaplataenie úrokov z omeškania vo výške 8,05 % odo dňa 05.08.2015 resp. odo dňa kedy sa žalovaný dostal do omeškania.

18. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

19. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že zmluva o úvere je neplatná, a to z dôvodu absencie dvoch písomných obsahovo zhodných prejavov vôle zmluvných strán v časti údajov o výške RPMN (v návrhu a v prijatí návrhu) resp. z dôvodu nedodržania obligatórnej písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z obsahu písomného odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je však zrejmé, že ten sa následne zaoberal existenciou dôvodov pre vyhlásenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru, a to s dôrazom na výšku úrokovej sadzby (70,01 %) v porovnaní s výškou RPMN (70,01 %) v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru v bode 5. V súvislosti s uvedeným mal za to, že výška RPMN v zmluve o úvere resp. v žiadosti o úver je uvedená nesprávne, keď táto nemôže byť nižšia ani rovnaká ako úrok. V nadväznosti na uvedené, aj keď súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia vyhlásil zmluvu za neplatnú, zároveň uvedenú zmluvu vyhlásil za bezúročnú a bez poplatkov s tým, že na tejto skutočnosti následne rozhodol o danosti nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia (bod 23.), tak táto skutočnosť nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

20. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že závery súdu prvej inštancie vyjadrené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia obstať nemôžu, keď súčasne nie je možné aby zmluva o úvere bola neplatnou (keď takáto zmluva nevyvoláva právne účinky), ale zároveň úver vzniknutý zo zmluvy, ktorá bola vyhlásená za neplatnú, bol bezúročný a bezpoplatkov. Odvolací súd po vykonaní odvolacieho prieskumu dospel k záveru, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne, avšak dôvody uvedené v odôvodnení rozhodnutia, že zmluva o úvere je neplatná, z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v prejednávanej veci vôbec neobstoja. Zároveň však právny záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ktorý viedol súd prvej inštancie k vydaniu vo výroku vecne správneho rozhodnutia, je správny.

21. Odvolací súd však v tejto súvislosti poukazuje na to, že rozhodná úprava procesného práva poskytuje odvolacím súdom možnosť potvrdenia nimi preskúmaných rozhodnutí súdov prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP nielen v prípade možnosti stotožnenia sa so spôsobom rozhodnutia v prvej inštancii (rozumej s výrokom rozhodnutia, poskytujúcim odpoveď na otázku majúcu sa vyriešiť) aj s jeho odôvodnením, ale tiež v tých prípadoch, v ktorých odvolací súd považoval za vecne správny (akceptovateľný) iba výrok rozhodnutia prvoinštančného súdu. O druhý z práve spomenutých prípadov ide (a naďalej pôjde) spravidla vtedy, keď odvolací súd mal (bude mať) za to, že dôvody vedúce súd prvej inštancie k vydaniu inak správneho rozhodnutia (opäť rozumej vo výroku) neobstoja vôbec, alebo tieto najmä v svetle odvolacích námietok nemusia byť postačujúcimi. Práve v objektívnej zrozumiteľnosti argumentácie súdu prvej inštancie potom treba hľadať kľúč ku korektnej odpovedi na otázku, dokedy ešte má odvolací súd dopĺňať (resp. nahrádzať) dôvody na podporu rozhodnutia súdu prvej inštancie

sám, a v ktorých prípadoch už bude namieste, aby príležitosť na reparát poskytol tomu, na strane koho chyba nastala (obdobne uznesenie NS SR sp. zn. 6 Cdo 69/2016 z 22.02.2017).

22. Odvolací súd predovšetkým s prihliadnutím na to, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, ako aj s prihliadnutím na to, že vzhľadom správne zákonné ustanovenia (najmä § 9 a § 11 Zákona č. 129/2010 Z.z.), avšak ich nesprávne interpretoval a aplikoval na daný právny vzťah dospel k záveru, že v prejednávanej veci možno odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré je vo výroku vecne správne, podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť (z iných právnych dôvodov), za súčasného nahradenia resp. doplnenia jeho odôvodnenia nižšie uvedeným odôvodnením odvolacieho súdu, ktoré sa súčasne vysporadúva s podstatnými argumentmi odvolateľa uvedenými v odvolaní.

23. Vzhľadom na skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania ohľadom námietky nesúlady údajov o RPMN v žiadosti o úver (bod 5.) a v akceptácii žiadosti žalovaným (bod 6.) sa odvolací súd zaoberal otázkou konštituovania zmluvného vzťahu medzi stranami. V danom prípade bola zmluva o úvere uzavretá na základe návrhu na uzavretie zmluvy v podobe žiadosti žalobcu o uzavretie zmluvy zo dňa 24.05.2011 a prijatia tejto žiadosti žalovaným dňa 27.05.2011, čo súd považuje za súladné s ustanoveniami platných právnych predpisov, jednak Občianskeho zákonníka, ktorý výslovene pojednáva o uzavretí zmluvy na základe dvoch jednostranných úkonov (návrh a prijatie návrhu) a uvedené nie je v rozpore ani s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa. Uvedenie inej hodnoty RPMN pri schválení úveru ako bola uvedená v žiadosti o úver podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné považovať za nový návrh zmluvy a z tohto dôvodu nie je možné hovoriť o tom, že zmluva nevznikla. Pre vznik zmluvy je totiž potrebné, aby sa strany dojednali na jej podstatných náležitostiach, čo sa v danom prípade aj stalo, keď z obsahu zmluvy je zrejmé, že strany sa dohodli na výške úveru, počte a výške jednotlivých splátok a úroku a iných náležitostiach vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z. z.. Je potrebné uviesť, že údaj o RPMN by mal správne vziť z výpočtu podľa vzorca uvedeného v prílohe zákona č. 129/2010 Z. z. a takto vypočítaný údaj by mal byť súčasťou zmluvy o úvere (§ 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z.), čomu tak v prejednanom prípade aj bolo. Pretože údaj o RPMN sa dohodnúť nedá, nie je možné na túto situáciu aplikovať ustanovenie § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka a tvrdiť, že uvedenie inej RPMN je nový návrh zmluvy a pokiaľ tento nebol druhou stranou prijatý, zmluva nevznikla. Na základe uvedeného, je preto možné vysloviť záver, že v danom prípade mal odvolací súd preukázané, že zmluva o úvere bola platne uzavretá, zmluvný vzťah medzi stranami vznikol, žalobca ako spotrebiteľ začal úver aj čerpať.

24. Odvolací súd pre vysvetlenie uvádza, že až po tom čo bolo vyhodnotenú, že zmluva o úvere bola platne uzavretá, zmluvný vzťah medzi stranami vznikol, bolo možné pristúpiť k skúmaniu existencie predpokladov pre vyhlásenie úveru za bezúročný a bezpoplatkov. V opačnom prípade (ak by bola zmluva o úvere nepaltná) by nebolo dôvodné posudzovať uvedené skutočnosti, nakoľko predmetná zmluva by nevyvolávala žiadne právne účinky od počiatku.

25. Odvolací súd dáva do pozornosti, že § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. (účinného v čase uzatvorenia zmluvy) rozlišuje medzi pojmami, keď zmluva nejakú náležitosť neobsahuje a keď je nejaká náležitosť uvedená v zmluve nesprávne v neprospech spotrebiteľa. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. je možné sankcionovať spotrebiteľský úver bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou len v prípade, ak zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y). Na druhej strane podľa § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona, by bolo možné posúdiť spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, ak by v zmluve bola uvedená nesprávne RPMN v neprospech spotrebiteľa. V nadväznosti na uvedené, je zrejmé, že na daný prípad dopadá aplikácia § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., keď zo zmluvy o úvere (č. I. 8) vyplýva, že táto obligatórny údaj o RPMN obsahovala vo výške 70,01 % a po oznámení veriteľa o schválení úveru resp. v bode 6 uvedenej zmluvy bola RPMN vo výške 66,55 %. Z obsahu zmluvy taktiež vyplýva, že obsahuje aj ďalšie z obligatórnych údajov, a to úrokovú sadzbu vo výške 70,01 % (v uvedenej výške v bode 5. aj 6. predmetnej zmluvy).

26. RPMN resp. ročná percentuálna mieru nákladov vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru a zároveň je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie iné poplatky súvisiace s úverom ako napr. poplatok za vybavenie účtu, poistenie úveru, ak je podmienkou pre získanie výhodnejšieho úroku, a iné, prepočítané na jeden kalendárny rok. Poplatky zahrnuté do výpočtu RPMN možno rozdeliť na dve základné skupiny

jednorazové poplatky, ktoré spotrebiteľ musí zaplatiť na začiatku alebo v priebehu úverového vzťahu, napr. poplatok za poskytnutie a vybavenie úveru alebo poplatok za čerpanie úveru, pravidelné poplatky, ktoré spotrebiteľ platí mesačne spolu so splátkou úveru alebo v akejkoľvek inej periodicite napr. poistenie úveru. Údaj o RPMN je pre spotrebiteľa najdôležitejším ukazovateľom ceny úveru, pretože ide o údaj, ktorý v sebe zahŕňa nielen úrok ale aj všetky poplatky a ďalšie náklady, ktoré musí spotrebiteľ veriteľovi zaplatiť okrem vrátenia istiny, ktorú si od neho požičal. K presnej výške RPMN je potrebné dopracovať sa výpočtom (vzorec uvedený v prílohe č. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.). Čo má RPMN zahŕňať obsahuje i ustanovenie § 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý pod ročnou percentuálnou mierou nákladov rozumie celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19 uvedeného zákona. V zmysle § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. sa za celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom považujú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

27. Z týchto definícií je zrejmé, že správne vypočítaná RPMN zahŕňa úrok ako aj ďalšie poplatky spojené s úverom. Pokiaľ žalovaný v bode 5. aj bode 6. zmluvy uviedol, že RPMN je najskôr vo výške 70,01 %, následne vo výške 66,55 % a zároveň uviedol ročnú úrokovú sadzbu toho istého úveru vo výške 70,01 %, aj bez ďalšieho výpočtu je už na prvý pohľad zrejmé, že RPMN je uvedená nesprávne, pretože je nižšia resp. rovnaká ako úroková sadzba, ktorú musí RPMN zahŕňať. Na základe uvedeného je teda zrejmé, že RPMN uvedená v žiadosti o úver (bod 5.), ako aj RPMN uvedená po schválení úveru (bod 6.) je vypočítaná nesprávne, pretože je rovná resp. nižšia ako úroková sadzba, čo nie je možné ak má byť úroková sadzba súčasťou RPMN. Uvedená nesprávnosť výpočtu RPMN je jednoznačne v neprospech spotrebiteľa, keďže táto skutočnosť je spôsobilá ovplyvniť rozhodovanie spotrebiteľa, ohľadom toho, či sa pre daný úver rozhodne alebo nie z hľadiska jeho výhodnosti, čo predstavuje nedostatok, pre ktorý je možné považovať sporný úver za úver bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. (účinného v čase uzatvorenia zmluvy).

28. Na základe uvedeného je teda zrejmé, že sa možno stotožniť s právnym záverom, ku ktorému dospel súd prvej inštancie ohľadom bezúročnosti a bezpoplatkovosti sporného úveru. Keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný žalobcovi poskytol úver o výške 861,80 eura a ten mu splatil sumu vo výške 3.375,54 eura ($3.375,54 - 861,80 = 2.513,74$) žalovaný je povinný žalobcovi zaplatiť sumu vo výške 2.513,74 eura titulom bezdôvodného obohatenia resp. titulom toho, že na zaplatenie uvedených peňažných prostriedkov nemal žalovaný žiaden právny nárok, keďže jeho sankciou za uvedenie RPMN v neprospech spotrebiteľa je to, že predmetný úver je bezúročný a bezpoplatkový.

29. Odvolací súd nevzhladol potrebu zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v časti týkajúcej sa posúdenia úrokov z omeškania. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca sa voči žalovanému domáhal tiež nároku na zaplatenie úrokov z omeškania, ktorý žiadal priznať v sadzbe vo výške 8,05 % počnúc dňom 05.08.2015 t. j. deň nasledujúci po poslednom dni uvedenom vo výzve, ktorú žalobca zaslal žalovanému za účelom vydania sumy bezdôvodného obohatenia (č. I. 4). Súd prvej inštancie návrhu vyhovel poukazujúc na to, že záväzkový vzťah vznikol dňa 27. 05. 2011, teda pred 01. 02. 2013, keď vychádzal (napriek chýbajúcemu odôvodneniu) z ust. § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Vychádzajúc z dôvodovej správy k uvedenému ustanoveniu, vzniku zmluvného záväzkového vzťahu dňa 27. 05. 2011 a k vzniku počiatku bezdôvodného obohatenia rovnako pred 01. 02. 2013 (z prehľadu platieb vyplýva zaplatenie prevzatej sumy 09. 05. 2012) mal aj odvolací súd za to, že rozhodnutie je správne.

30. Odvolací súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP v plnom rozsahu s tým, že o výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP). Žalovaný podal odvolanie do istiny a príslušenstva. Žalobcovi bola priznaná istina spolu s príslušenstvom, preto z hľadiska posúdenia nároku na náhradu trov konania bol aj v odvolacom konaní úspešný.

31. Odvolací súd na základe vyššie uvedených dôvodov rozhodol tak ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).